

БЪДИ МИ ВРАГ

ИЪН МАКДОНАЛД

БЪДИ МИ ВРАГ

ЕВЪРНЕС | КНИГА ВТОРА

Артлайн Студиос
София, 2016

IAN MCDONALD
BE MY ENEMY
copyright © 2013 Ian McDonald
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

БЪДИ МИ ВРАГ
Артлайн Студиос 2016
Всички права запазени.
Автор: Иън Макдоналд
Превод: © 2016 Петър Тушков
Редактор: Мила Белчева
Корица: Стефан Вълканов
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-072-2

„В тази стиймпънк история на Иън Макдоналд Лондон придобива умопомрачителни мащаби със своите стъписващи кули, мръсни улици и впечатляващи герои, които без колебание влизат в битка един за друг. Това е от онзи вид фентъзи с въздушни двубои и нажежени до червено оръдия, от който ми се иска да проникна в реалността на описанието, да се присъединя към ветровиците и да се понеса към небесата.“

Паоло Бачигалупи
(автор на *Момиче на пружина*)

„*Беглец по равнините* е първият роман от тази трилогия и ако вторият и третият са подобни на него, говорим за поредица, готова да преобрази мястото във фантастичната мултивселена на носителя на множество награди Иън Макдоналд.“

Speculative Scotsman

„Макдоналд изгражда свят, който е достатъчно различен, за да очарова читателя и да разпали вярата му... Бляскавото въображение, пулсиращият съспенс и искрящата проза открояват тази книга.“

Kirkus

На Инид

Колата се появи изневиделица. За частицата от секундата, в която я зърна, си помисли, че може и да е черна. Черна, голяма и скъпа, може би немско производство, със затъмнени прозорци и дъждовни капки като пръски масло по полираната ѝ повърхност. Всичко това в един миг – в мига преди удара.

Училището беше в коледна ваканция. Игри сутринта, после половин учебен ден. Примесеният със суграшица дъжд налиташе диагонално по футболното игрище. Понякога валеше толкова тежко, че му се налагаше да присвива очи, за да вижда какво става в другия край на полето. Дъждът просмукваше студа дълбоко в него. Стоеше съвсем сам на гол линията, удряше ръкавиците си една в друга и подскачаше нагоре-надолу, за да не се вледени до кости. Футболното игрище приличаше на разорано поле. Играчите бяха толкова кални, че едва успяваше да разли-

чи отбор „Златен“ от отбор „Червен“. От двайсет и петата минута насам дори един път не се наложи да се хвърли да спасява, а топката вече десета минута не влизаше в неговата половина. Фигурите на играчите се разминаваха, чу се надута свирка, ръцете се вдигнаха, радостни викове, поздравления с ръкопляскане. Той присви очи в дъжда. Гол. Момичето вратар на отбор „Златен“ взе топката от задната част на мрежата и с нежелание я изрита към терена. Вятърът я поде и я понесе към тъчлинията. Господин Армстронг наду реферската си свирка три пъти. Край на срещата. Отбор „Червен“ и отбор „Златен“, чиито играчи можеха да се състезават и за отбор „Кален“, се повлякоха към съблекалните. Три на нула за „Червен“ срещу единствените им сериозни съперници в лигата на десетокласниците от училище „Борн Грийн“ си беше съкрушителна победа. Чувстваше се изморен, вече му се искаше празничните дни да започват и се питаше чия е глупавата идея за футболен мач в последната сутрин от срока, но най-вече му беше студено, студено, студено. Горещият душ не успя да прогони студа. Празничните светлини на Коледа, Дивали и Ханука не успяваха да го сгреят. Госпожа Ейбрахамс, директорката на училището, събра всички в задушаващата жега на физкултурния салон, за да им пожелае Весел празник и да им каже Ще Се Видим През Новата Година, но беше прекалено вкочанен от студ, за да оцени и тази топлина. Напълно бе забравил какво е да ти е топло.

След училище се повлече с наведена глава през острата суграшица по алеята, известна като „Кучешка наслада“, като избягваше кучешките испражнения. Не всички обаче бяха от кучета. Продължи през Гробищния парк „Абни“. Викторианските надгробни плочи и паметници лъщяха от дъжда. Каменните ангели носеха дантелени якички от замръзнали снежинки. Клоните на дърветата следваха вятъра, а по небето, ниски и тъмни, се надпреварваха облаци.

Оставаше му да купи още един коледен подарък и той беше най-трудният. Мъжки проблем: приятелите му в „Борн Грийн“ също не знаеха какво да купят на майките си. Ваучерите бяха популярни и лесни, два клика – и човек можеше да ги разпечата у дома. Спа процедурите, джунджуриите за баня и универсалните средства за разхубавяване също бяха популярни. Майките обичаха такива неща. Отново се замисли за такъв глуповат подарък. Тази година Лора се нуждаеше от нещо специално, нещо, подбрано от него за нея с внимание и грижа. При последното им посещение с Колет в града за суши бяха минали покрай един нов магазин за йога принадлежности. Витрината беше пълна с килимчета и топки за упражнения, с лечебни чайове и някаква бледа, памучна, разтегателна материя. По онова време все още не мислеше за коледни подаръци. Не разсъждаваш, когато умре някой, който е бил опората в живота ти. Реагираш бавно, болезнено.

Велосипедът му бе струвал четири хиляди лири. Беше подарък, който баща му си направи сам за четирийсет и първия си рожден ден. Теджендра му демонстрира всички технически детайли: олекотената рамка от въглеродни нишки, венците „Кампаньоло“, чашките от алуминий и хром. Изглеждаше така, сякаш не си заслужаваше да се говори за парите, които бе дал. Когато чу цената, очите на Лора се разшириха – колкото да покрие семейна почивка в Турция. Теджендра я увери, че е в долния ценови диапазон на карбоновите велосипедни рамки. Някои стигаха до осем хиляди. Очите ѝ се разшириха още повече, когато видя как съпругът ѝ смята да се движи по градските пътища – обут в разтегателните си светлоотрастителни шорти. МСВЛ: Мъж на Средна Възраст в Ликра.

– Ще отидеш чак до колежа с това! – изуми се тя.

– Дотам и обратно.

И беше изпълнявал обещанието си в продължение на пет месеца, през пролетта и лятото. Дори Лора бе принудена да признае, че съпругът ѝ вече изглежда по-стегна-

то, спи по-добре и има повече енергия. Теджендра обяви, че даже обмисля дали да не участва във веломаратона на сто и шейсет километра „Темз Вали Спортив“; физическият факултет сформираше малък отбор.

След което, три дни преди съботния маратон, на светофара на Кингс Роуд Теджендра бе минал от вътрешната страна на камион с логото на „Сейнсбъри“. Камионът беше завил наляво и баща му се бе озовал под колелата му. Беше влязъл в сяпото петно на водача. Теджендра, уважаваният, изгъкнат физик и гениален мъж, беше забравил за нещо толкова просто и това го бе убило.

– Нямахме как да го видя – повтаряше отново и отново и отново шофьорът на камиона. – Нямахме как да го видя.

Велосипедната рамка от въглеродни нишки се бе натрошила като кости. Теджендра беше умрял на място, с каска, с жълтите си шорти. На линейката ѝ бе трябвало около час, за да си проправи път в часа пик. Дори и Луната не можеше да го спаси. Там горе изпращаха сонди между звездите и отваряха портали между паралелните вселени, но не можеха да съживяват хора. Или можеха, но просто не ги беше грижа достатъчно за тях.

– Там горе можеш да прекрачиш от една вселена в друга – беше казал веднъж Теджендра. – Човек се пита дали е останала някаква физика за изучаване.

От една вселена в друга. От свят в свят. От жив в мъртъв. Една стъпка, един миг – това беше всичко, което ги разделяше. Нямахме предупреждение, нямахме причина и никаква възможност да го оспориш. От баща в не-баща.

Бяха го изпратили при госпожа Пакъм, училищния психолог. Играеше си с нея. По време на една сесия беше гневен, в следващата – омърлушен, в по-следващата – направо умопобъркан. Той знаеше, че тя знае, че я разиграва. Не искаше да се превърне в официална жертва, в Опечален Ученик. Истината, нещата, които изпитваше в сърцето си, усещането за неверие, бавното осъзнаване, че смъртта продължава във вечността, че случилото се с Теджендра

е лудост, обида срещу светогледа, на който баща му го учеше – че вселената е рационално, организирано място, което следва своите неизменни закони, – за всичко това Еверет споделяше само с Колет. Тя беше колежка на баща му в изследванията и семейна приятелка от толкова дълго време, че едва си спомняше откога. Неофициална леля. Изслушваше, не казваше нищо, нито съветваше, нито осъждаше. Купуваше му добро суши и японски чай – толкова горещ, че попарваше вкусовите рецептори на езика му.

Баща му бе починал преди три месеца. Сезоните се смениха, новата учебна година започна, а сега Коледа надвисваше над края на годината като голям, бляскав полилей, целият в искри и светлини. В началото на следващата щяха да започнат отначало. В дългата нощ на късите дни щяха да продължат напред.

И така: трябваше да купи подаръци, и то хубави. През портите на гробището забеляза група хора, сгущени на автобусната спирка, притиснати един в друг, за да се отдалечат от дъжда. Извади телефона си. Автобус № 73 щеше да пристигне на спирката след трийсет и осем минути. Дъждът измокри екрана. Той махна с ръка. Появи се карта, на която автобусът беше миниатюрен анимационен герой, размотаващ се по Нортууд Роуд към крайната спирка. Виждаше го – един от новите двуетажни, надвиснал над малките, щуращи се коли и белите микробуси, тъкмо си проправяше път към автобусната лента. Уличният трафик бе толкова тих, откакто бяха въвели новите бързозареждащи се акумулаторни батерии с висок капацитет, които бяха дошли от Луната, за да превърнат електрическите превозни средства в евтина, надеждна и задължителна форма на транспорт. Главният булевард на Стоук Нюингтън – Хай Стрийт, мъркаше там, където някога бе ръмжал. Една двуместна детска количка пресече пътя му. Той се подхлъзна, едва не падна. Жената, ниска и набита, с тъмна, провиснала коса, го изгледа заплашително.

– Извинете. Окей? Извинете.

За пръв път никой не беше паркирал неправилно на автобусната лента и автобусът вече пристигаше. Трябваше да го хване. Точно разчетеното време беше най-важното. Изпуснеше ли този автобус, изпускаше магазините. Пешеходната пътека бе на сто метра по-нагоре, но в трафика имаше пролука. Всичко опираше до правилната преценка на относителната скорост, с която се движеха колите. Като вратарството: топка, гол линия, тяло. Уличното движение се разтвори. Той се стрелна между един многоцелеви ситроен и стар, бензинов строителен микробус.

Дори не забеляза как колата се появи изневиделица. А когато я видя – черна кола, с черни дъждовни капки по полирания ѝ нос, – вече беше прекалено късно: удари го по-силно от всичко друго в живота му, удари го така, че го хвърли във въздуха. Колата продължи да се движи, а той падна върху нея и този втори удар беше най-силният в живота му, толкова здрав, че изби всичко от него освен зрение и съзнание. Колата продължи напред, като го изтърколи по улицата и този удар вече нямаше равен на себе си; изби и последната искрица съзнание от него и пред очите му се спусна мрак. Черна кола, черен дъжд. Черно.

Черно в бяло. Чисто, студено бяло. Той се надигна от белотата с вик, като гмуркач, който излиза на повърхността, за да си поеме въздух. Намираше се на бяло легло в бяла стая, под бял чаршаф, вторачен в бял, нетърпимо светъл таван. Надигна се рязко, седна и вдиша задъхано. Откакто баща му беше починал, се събуждаше посред нощ, без да знае къде се намира, в каква къща, в каква стая, в какво легло, дори в какво тяло. Може би след миг умът му щеше да догони случващото се. В безопасност. На топло. У дома. Но не беше един от тези мигове. Ако отново се завиеше и заспеше, нямаше да се събуди в лег-

лото си на Роудинг Роуд. Наистина се случваше. Намираше се тук. Обгърна рамене с ръцете си. Замръзваше. Студът се промъкваше в кухините на костите му.

Срещу леглото имаше прозорец. Беше с ширината на стаята. Черен, напръскан със светлинки. Изгледът беше като от небостъргач нощем, обърнат към друг небостъргач, огромен небостъргач, който изпълваше цялата ширина на прозореца. По краищата си прозорецът сякаш се извиваше към него. Някакъв бял предмет, бърз, солиден и лъскав, се спусна покрай стъклото, толкова бързо, че притъпеният му ум замалко да не регистрира движението. Приличаше на насекомо. Насекомо от пластмаса и метал, с прозорци. Беше огромно, най-малко с размерите на боинг.

Стреснато се хвърли от леглото. Вместо да се претърколи на пода, внезапното раздвижване го издигна нагоре и през целия път през стаята в нещо като гмуркане на забавен кадър, което завърши с блъсване в прозореца. Отпусна се полека, постепенно на меките бели плочки на пода. Паметта му се превъртя назад, от бяло към черно, от мек под до твърда улица, от странната бяла машина до твърдата предница на черната кола, по която се спускаха върволиците на дъждовните капки.

– Къде е това място? – Той се изправи. Действието го издигна на половин метър във въздуха. Отново се отпусна бавно и постепенно. – Еха. – Експериментирай. Подходи научно. Носеше шорти и тениска, бели като всичко останало в тази съвършена стая. Изхлузи тениската, смачка я на топка, протегна я на ръка разстояние, пусна я. Падна, лека като перо. – Ниска гравитация. Добре. – Отиде при прозореца и притисна длани в стъклото. Главата му отново се замая. Не се намираше в небостъргач. Стаята беше с изглед към вътрешността на огромен, тъмен цилиндър. Съседните прозорци се закривяваха навън и от двете му страни. Прецени, че цилиндърът трябва да е широк около километър. Вдигна поглед. Прозорците се

редяха все нагоре, пръстен след пръстен. Високо, високо горе имаше черен диск. Приблужи палеца и показалеца си, за да образуват кръг и погледна през него към диска. Отправна мярка. После погледна надолу. Пръстени-те се спускаха надалеч. След четирийсетото ниво изгуби бройката; и не преставаха да се спускат. Не им виждаше края. – Бездънна пропаст – прошепна. – Не. Не може да бъде. Логически е невъзможно. Все нещо трябва да ги е построило, конструктивна мисъл. – И тогава разбра къде беше. От дълбините на пропастта се надигаше второ огромно насекомо. – Намирам се на...

Студът го обгърна. Силите го напуснаха. Коленете му се подкосиха. Протегна ръце, за да се задържи за стъклото. И ръцете и дланите му се отвориха. На опакото на дланите му, на пластмасовите си панти, се отвориха правоъгълни кръпки. На ръцете му, между лактите и китките, се отвориха продълговати капаци. Гърбът на всяка първа става на пръстите му се откряна. Вътре имаше неща. Имаше неща, *вътре... движеха се*. Неща, които не бяха неговата плът. Неща, които не бяха напълно живи, но не и напълно машинни. Неща, които се разгъваха, удължаваха и променяха формата си. Видя във вътрешността си тъмни, празни пространства, пълни с извънземни, пинцети, клещи, манипулатори и скенери, които се подаваха от тялото му.

Той изкрещя.

– Мир. – Една малка старица стоеше в центъра на пода. Тя стисна дясната си ръка в юмрук и панелите и капациите по кожата му се затвориха. Не остана никаква следа от шевове или каквито и да е белези. – Съжалявам – каза малката старица.

Не беше забелязал появата ѝ. Подозираше, че никому не се удаваше да забележи това. Имаше закръглено лице, косата ѝ бе стегната в плътен кок, а бръчиците в ъгълчетата на очите и устата ѝ придаваха усмихнат вид. Но не се усмихваше. Нито беше толкова стара, колкото из-

глеждаше. Кожата ѝ бе бледосива, с перлен гланц; сякаш блещукаше. Носеше обикновена рокля и изключително практични обувки. Ръцете ѝ вече бяха скръстени една върху друга, като в някакъв нов вид молитва. Приличаше на неговата баба Синг, с тази разлика, че пред него стоеше най-известната мъничка старица на света. Жената беше Проявата на Разума на Трин, Нейно Събеседничество-Аватарът на Благополучната Общност на Съзнанията. Известна на света като Мадам Луна.

– Поздрави, Еверет Синг – каза тя. Говореше с подчертано напевен акцент, влудяващо познат, но като никой друг в неговия свят. – Осмият ден на Коледа е, а ти се намираш на тъмната страна на Луната.

2

Дебелото херувимче яздеше дракона като на родео, едната му ръка във въздуха, а другата – здраво заловено за драконовата грива. Беше сибирски дракон, жилав като сибирска белка, и подскачаше във въздуха над град от кристални небостъргачи. Малкото дебело личице на херувимчето грееше от невъздържана радост. Картата се завъртя във въздуха, запреобръща се и запърха надолу през катедралното пространство във вътрешността на въздушния кораб *Евърнес*. Приличаше на самотна снежинка. Приведен над Доктор Квантум, Еверет зърна движението с крайчето на окото си. Пресегна се и улови картата. Тангуресто ангелче, яхнало късметлийски дракон. *Юбилео*.

– Какво означава? – извика към сводестите ниши между газовите клетки. – Юбилео?

От сивата индустриална нановъглеродна конструкция се отдели някакъв предмет и приближи стремглаво

към него. Сен Сиксмит се спускаше надолу с главата по едно въже от най-високата сервизна пътека. Главата ѝ бе отметната назад, ръцете ѝ бяха изпънати като криле на сокол. Въжето пицеше през макарите на алпинистката ѝ екипировка. Беше като незема, усмихнат до уши ангел. Спря на метър от обърнатото нагоре лице на Еверет и го погледна от мястото си:

– Юбилео. Юбилей! Джубила! Тържество! Ликувайте-ликуйте! – дъхът ѝ излизаше на пара.

– Не ти ли е студено?

Сен беше облечена в плътно прилепнал сив пуловер, плетен клин, елече от пухкава кожа и боти със заострени върхове. Явно се чувстваше удобно в мразовития въздух. Еверет беше навлякъл две ризи, два клина и два чифта чорапи под торбестите си панталони и беше наметнат с едно старо военновъздушно палто, задигнато от Макхинлит от времето на службата му във флота на борда на въздушния кораб на Негово Величество *Кралски дъб*. Независимо от това Еверет бе бледен, разтревожен и започваше да оглупява от студа. Беше изрязал върховете на пръстите на вълнените си ръкавици. Студът се промъкваше в тях от ледения екран на Доктор Квантум. Само след половин час програмиране всяко натискане вече му се струваше болезнено като от удар с чук. Непрекъснато объркваше бутоните и кода, правеше грешка след грешка и се безпокоеше, че пронизващият студ, който се просмукваше през корпуса на въздушния кораб, отвлича прекалено силно вниманието му и не му позволява да забележи допуснатите неточности.

– Аз? На мен никога не ми е студено. Студът няма време да настигне Сен. Седналата работа, работата с мозък, от това ти става студено. Цялата кръв отива в главата. Всеизвестен факт е. Постоянната работа без никакви игри прави Еверет глупаво момче. И студено. Юбилео! Нека настъпят бона времена!

Еверет ѝ подаде картата. Сен я грабна и все така с главата надолу, я прибра в тестето с карти таро, като използва само едната си ръка. Пъргавината ѝ изумяваше Еверет. Той можеше да мисли в множество измерения, но тя умееше да се движи из тях. Като вратар, той имаше котешки рефлексии, но тя бе като вятър и мълния. Някой ден смяташе да я помоли да го научи как да борави с въжетата и макарите. Някой ден, когато не беше толкова зает да спасява *Евъ̀рнес* и всички, които летяха на борда му. Сен се преобърна и след едно грациозно извиване се приземи леко на палубата. Щракна с пръсти и картата „Юбилео“ се появи между тях. Пъхна я под пагона на палтото на Еверет. Той разбираше, че за нея картите са допълнителен език – третият ѝ език, след английския и диалекта палари на ветровиците, хората от въздушните кораби. Съществуваха неща, които можеха да се кажат само с карти таро „Евъ̀рнес“. Тя говореше чрез тях и говореше на тях. Еверет често я чуваше да им шепне из големите отекващи пространства на *Евъ̀рнес*. На един въздушен кораб се намираха достатъчно местенца, където да си представиш, че си сам. Беше я виждал да целува тестето във внезапен изблик на радост, а след това и с бавната любов на близък приятел за цял живот. Бяха сестра и приятели, тя и нейната книга с лица на вълци и пътешественици, ангели и кралици, херувимчета на дракони. Беше направила карта само за него: момче, което излиза от портал, докато жонглира със светове. Сен правеше нови карти, когато усетеше, че тестето се нуждае от тях. Но не бе добавила Беглеца по равнини към останалите карти. Картата беше лично негова, за употреба само в най-голяма нужда. Картата, не Еверет, щеше да разбере кога е подходящото време.

– Трябва ти почивка.

– Аз ни накиснах в тази каша. Аз трябва да ни измъкна от нея.

– И как ще го направиш, ако виждаш всички тези бижу буквички двойно? Почини си със Сен.

Еверет бе принуден да признае, че има нужда от почивка. Беше станал дълго преди зората да обагри в червено необятните ледове, дори преди корабния инженер Макхинлит, знаменитото ранно пиле. Отнесе закуската на капитан Анастейзия Сиксмит в нейната лати и когато почука на вратата, тя отвори с изцъклени очи, увита в три пуловера и обута в топли спални чорапи, намръщена. За пръв път не изглеждаше безкрайно радостна да види нещо сготвено от него. Еверет можеше и да е беглец по равнините, главен програмист и единственият им начин да измъкнат *Евърнес* и екипажа му от тази случайна паралелна Земя – където и из Целостта на мултивселената да се намираше тя, – но освен всичко друго беше и корабен готвач. Ветровиците, постоянно му напомняше капитан Анастейзия, бяха хора с апетит.

– Макхинлит е накарал корабите ножици да работят. Искаш ли да увардим? – попита Сен.

На Еверет много му се искаше да хвърли поглед на дроновете. След като натисна спусъка на откраднатия скоков пистолет и измъкна *Евърнес* под носа на оръдията и изстребителите на Шарлът Вилие и Кралския военновъздушен флот, за да се появят на тази случайна паралелна Земя, всичко в обхвата на полето на Хайзенберг беше последвало кораба. Включително два дистанционни дрона, последна дума на техниката на въоръжение в Кралския военновъздушен флот – кораби ножици, свързани с невидима, тънка, но изключително здрава нановъглеродна нишка. Когато се движеха в подходящата формация, двата дрона можеха да използват нишката като нож за сирене, за да изрежат двигателните гнезда на *Евърнес* и да накълцат кораба като коледна гъска по деветнайсет различни начина. Откъснати от своя кораб майка в друга вселена, дроновете бяха влезли в автоматичен летателен режим. През първите два дни екипажът на *Евърнес* бе твърде зает да установява къде са попаднали, че да забележи какво друго е преминало заедно с него през портала на Хайзенберг.

– Е, нямам намерение да оставям технология от Кралския флот да стои заровена в снега, за да си я намери всеки, който случайно намине отгук – беше обявил Макхинлит.

Преди да го изрече на глас, никой дори не си и помисляше, че е възможно навън да има някой друг. Макхинлит бе излязъл във виещата фъртуна заедно с първи офицер Шарки. Студът се оказа толкова силен, че върховете на пръстите моментално замръзваха по метала. За шестте дни, които бяха прекарали в инженерния отсек, Макхинлит разглоби дроновете на части и отново ги сглоби, но съгласно собствените си изисквания.

Сен вече беше преполовила пътя до централната сервизна пътека. Тя хвърли поглед през рамо:

– Идваш ли, оми?

Евърнес потрепери. Сен се улови здраво за парапета. Еверет избута техниката в безопасната половина на масата. Вибрацията беше дълбока и масивна; всяка част от кораба и всички на борда му бяха разтърсени до кости.

– Мразя, когато прави така – обяви Сен. Откакто го бяха привързали с котвените въжета, корабът от време на време се тресеше невероятно силно. – Какво го причинява?

– Откъде бих могъл да зная – отвърна Еверет.

– Нали си ученият.

– Да, но... – споровете със Сен нямаха смисъл. – Да вървим.

– Хващам се на бас, че е някое голямо ледено чудовище, дълбоко там долу – продължи Сен.

За момент Еверет обмисли дали да обясни колко слабо вероятно от научна гледна точка беше в ледовете да живее гигантско чудовище. Безполезно. Поне в миниатюрната, мрачна, миришеца на електричество, натъпкана с вехтории стаичка на Макхинлит можеше да е по-топло.

Беше осмият ден на Коледа върху безкрайните ледове, на чието място в една друга вселена се намираше Северно

море, на трийсет километра от въздушното пространство на Дойчланд. Във версията на песента, която ветровиците пееха, на този ден любимата на певица му изпращаше „осем вятъра веещи“*. Вятърът, остър, непрестанен и ледовит, се бе превърнал в нещо нормално, откакто Еверет задейства портала на Хайзенберг, за да се озоват на този бял свят. Вятър, който пищеше край обшивката на кораба като съскащи ножове. Вятър, който изтръгваше продължителни стенания като от извънземни китове от изпънатите въжета. Вятър, който дърпаше, блъскаше и тревожеше от всяка изданина – ледени пръсти, копнеещи за нещо, за което да се заловят, което да пипнат, разкъсат и пръснат по леда. Вятър, който разтърсваше *Евърнес* като куче, захапало плъх, докато капитан Анастейзия ги отдалечаваше от точката на скока. Ако теорията на Еверет беше правилна – че всеки скок на Хайзенберг оставяше следа подире си, – капитанът нямаше никакво желание специалните части, изпратени от ордена, да се озоват на главите им и дори направо във вътрешността на кораба. Порталната технология на Z_3 беше достатъчно напреднала, за да открие тази следа и да отвори скокова точка на самия капитански мостик. Докато Еверет приготвяше коледната вечеря в камбуза на кораба, вятърът пищеше около корпуса. Всеки тиган, всяка тенджерка и всеки прибор подрънкваха, докато момчето одираше и кормеше фазаните и приготвяше тестото за безквасните питки наан. *Евърнес* удържаше нановъглеродната си кожа стегнато срещу вятъра. Капитан Анастейзия го бе снижила на няколко метра над морето от лед. Закотвящите въжета, забити здраво в този лед, датиращ отпреди трийсет хиляди години, приковаваха кораба срещу титаничното движение на въздуха, който нахлуваше от север. *Евърнес* скърцаше, напрягаше се и трепереше на котвите, но не се поместваше.

* В *The Twelve Days of Christmas* („Дванайсетте дни на Коледа“) – „осем моми доячки“. – Бел. пр.